

D ů v o d y:

Pokud míní stěžovatelé, že intabulační doložka jest obsažena v nájemní smlouvě mlčky, ale poznatelně, nelze toto mínění srovnati ani s doslovem předpisu Šu 37 knih. zák., ani s duchem tohoto zákona vůbec, zbudovaného ve všem všudy na listinné spolehlivosti a knihovní bezpečnosti. Vždyť § 35 knih. zák. i záznam dopouští pouze podle listin, vyhovujících všeobecným předpisům §§ 26 a 27 knih. zák., vždyť jeho předpisy jsou předpisy velíci, proto vyhovění předpisu Šu 37 knih. zák. nemůže býti nahražováno právně dohadem, pro který ostatně v tomto případě není ani v obsahu listiny kladného předpokladu skutkového. Pokud jde o poznámku, že manželé K-ovi, bývalí vlastníci, přijali činži napřed na 3 léta, je v první řadě tato právní skutečnost součástí nájemního práva, jehož záznam jest odpírán, tedy musí tato skutečnost sdíleti osud hlavního práva, o které se opírá, ale v druhé a poslední řadě vymyká se tato požadovaná poznámka typům ostatních v §§ 20 a 52 až 73 knih. zák. uvedených a jedině za přípustné považovatelných poznámek.

Čís. 4753.

Tím, že byla podána žádost o povolení práva chudých, neprodlužuje se lhůta k podání odvolání, aniž má významu mylné soudní poučení strany o lhůtě odvolací.

(Rozh. ze dne 3. března 1925, R I 136/25.)

Soudní výpověď ponechal procesní soud první stolice v platnosti. O d v o l a c í s o u d odmítl odvolání žalovaného jako opožděné. D ů v o d y: V tomto sporu jde o to, zda strana žalující byla oprávněna straně žalované pronajatý byt soudně vypověděti, proti kteréž výpovědi strana žalovaná podala námitky a soud první stolice napadeným rozsudkem rozhodl, že námitkám těm se nevyhovuje. Dle Šu 575 c. ř. s. nutno ve věcech výpovědních, o nichž zavedeno bylo řízení podle oddílu 3. části 6. c. ř. s. podati odvolání ve zkrácené lhůtě osmidenní, což se však nestalo, neboť napadený rozsudek byl straně žalované doručen dne 19. prosince 1924 a odvolání proti němu došlo teprve dne 1. ledna 1925 a dáno bylo na poštu 31. prosince 1924, tedy 11. den po doručení.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Odvolací soud vyložil v podstatě zcela správně, že v projednávaném případě platí odvolací lhůta osmidenní a že tudíž odvolání žalovaných, dané na poštu 31. prosince 1924, to jest až dvanáctý den od doručení rozsudku, jež se stalo 19. prosince 1924, jest opožděné. Marně se snaží zástupce žalovaných dolíčiti, že odvolání přes to je pokládati za podané včas, jednak protože se prý stalo liknavostí soudu první stolice při povolení práva a zástupce chudých, že rozsudek odvolacího soudu zá-

stupci chudých byl doručen teprve 27. prosince 1924, tedy v poslední den odvolací lhůty, jednak protože se žalovaným u soudu první stolice dostalo mylného poučení, že odvolání je podati do 2. ledna 1925. Odvolací lhůta je zákonnou lhůtou konečnou, která dle §u 464 c. ř. s. nemůže býti prodloužena. Marně poukazují proto stěžovatelé na nesprávné právní ponaučení o jejím trvání. Otázku, zdali podání žádosti o povolení práva chudých může mít za následek prodloužení lhůt, řeší § 73 c. ř. s. Odpovídá na ni zásadně záporně, stanově ve svém druhém odstavci jen jisté výjimky. Mezi nimi není prodloužení lhůty odvolací výslovně uvedeno a nelze je chudé straně přiznati ani obdobou, neboť, kdežto § 73, odstavec druhý c. ř. s. předpokládá, že jde o stranu, která pro nově zahájený spor ještě právního zástupce neměla a si ho snad ani nemůže včas zaopatřiti, jde v projednávaném sporu o stranu, která již v řízení první stolice byla advokátem zastoupena. Advokát zůstává podle §u 36 odstavec druhý c. ř. s. i po případné výpovědi plné moci ještě po 14 dnů zavázán, za ni jednati, pokud toho je třeba, aby zůstala uchráněna právní újmy. Stěžovatelům zbývalo tudíž času dost, aby se včas o povolení práva a zástupce chudých postarali. Odložili-li to až do počátku lhůty odvolací, zavinili si sami, když odvolací lhůta vypršela, než zřízenému zástupci chudých bylo lze odvolání podati.

Čís. 4754.

Finanční prokuratura jest výlučně oprávněna zastupovati stát před soudem ohledně jmění a jiných majetkových podstat státu. Zastupuje stát i v řízení o stanovení přiměřené náhrady nájemní za místnosti zabrané pro (menšinovou) školu. Nebyla-li finanční prokuratura k řízení přibrána, jest řízení zmatečným. Lhůtu k rekursu jest počítati od doručení napadeného usnesení finanční prokuratuře, nikoliv ministerstvu školství a národní osvěty.

(Rozh. ze dne 3. března 1925, R I 142/25.)

V řízení o stanovení nájemného za místnosti zabrané pro menšinovou školu nebyl stát zastoupen finanční prokuraturou. Do usnesení prvního soudu, doručeného dne 4. října 1924 ministerstvu školství a národní osvěty, podala finanční prokuratura dne 20. října 1924 rekurs, jež rekursní soud odmítl pro opožděnost. Nejvyšší soud změnil napadené usnesení v ten rozum, že zrušil usnesení prvního soudu i s předchozím řízením, a uložil prvnímu soudu, by o věci za přibrání finanční prokuratury znovu jednal a rozhodl.

Důvody:

Podle služební instrukce ze dne 9. března 1898, čís. 41 ř. zák., která v tom směru vládním nařízením ze dne 4. června 1919, čís. 313 sb. z. a n. nebyla změněna, jsou finanční prokuratury kromě jiného ustanoveny k tomu, by ve sporech a i jinak zastupovaly stát na soudě ohledně